

Γιάννη Σιδέρη, καλωσήλθες και πάλι στην Αυστραλία, μετά από αρκετά χρόνια. Τι σε έφερε και πάλι κοντά μας;

«Καλώς σας βρήκα και σας ευχαριστώ για την ευκαιρία που μου δίνετε να χαιρετίσω μέσω της εφημερίδας σας όλους τους φίλους μου, όλα τα αγαπημένα μου αδέρφια εδώ στην Αυστραλία. Το έχω πει και παλαιότερα το λέω και τώρα: Αυστραλία αγάπη μου! Είναι η πατρίδα που αγάπησα και μου έδωσε το ψωμί της οικογένειάς μου, η πατρίδα που με αγκάλιασε. Όποτε βρίσκομαι στην Ελλάδα το μισό μυαλό μου είναι στην Αυστραλία, παρότι δεν έχω μείνει ποτέ μόνιμα εδώ. Πρώτη φορά ήλθα το 1974. Με είχε φέρει ο Πίτερ Σκούλης στο κέντρο 'Αθήνα'. Μετά ήλθε κι η Γιώτα Λύδια και μαζί πήγαμε σε όλα τα μέρη της Αυστραλίας. Τραγουδίσαμε ακόμη στο κέντρο 'Μύκονος' επί Χάρη Κοσιπέτα κι από τότε έρχομαι τακτικά, περίπου κάθε δύο χρόνια. Αυτή τη φορά άρπυσα να επιστρέψω, καθώς από την τελευταία φορά πέρασαν οκτώ χρόνια. Νοστάλησα πάλι, αλλά και με την κατάσταση που επικρατεί σήμερα στην Ελλάδα αισθάνθηκα την ανάγκη να συναντήσω ξανά τους αγαπημένους μου φίλους».

Τι έκανες όλο αυτό το διάστημα στην Ελλάδα;

«Τραγουδώ σε μόνιμη βάση στο κέντρο 'Χίλια Αστέρια', στην οδό Αχαρνών. Έχω συνεργασθεί με όλα τα μεγάλα ονόματα της ελληνικής δισκογραφίας από Στέλιο Καζαντζίδη και Γιώτα Λύδια μέχρι Σωτηρία Μπέλλου και Καίτη Γκρέι. Ο καλλιτεχνικός μου πατέρας είναι ο Σπύρος Ζαγοραίος, ο οποίος με έβγαλε στη δουλειά, αλλά έχω συνεργασθεί με όλους τους μεγάλους μας λαϊκούς ερμηνευτές. Τα τελευταία μου δύο cd είναι ένα αφιέρωμα σε όλους αυτούς, με τον τίτλο '52 διαχρονικά τραγούδια - αφιέρωμα σε αυτούς που έφυγαν'. Στα τραγούδια του Πάνου Γαβαλά μου κάνει σιγόντο η παρτενέρ του, η Ρία Κούρτη, στα τραγούδια του Μανώλη Αγγελόπουλου η γυναίκα του, η Αννούλα Βασιλείου, και στα τραγούδια του Στράτου Διονυσίου η Χαρούλα Λαμπράκη. Συμμετέχει κι η Γιώτα Λύδια, με την οποία έχω κάνει και την μεγαλύτερη συνεργασία. Με την Γιώτα Λύδια και με την Χαρούλα Λαμπράκη έχω συνεργασθεί τα περισσότερα χρόνια από οποιονδήποτε άλλον».

Αναφέρεσαι σε μερικά «ιερά τέρατα» του λαϊκού τραγουδιού. Ποια ήταν η επιρροή τους ή η συνεισφορά τους προς εσένα;

«Δεν μπορώ να πω ότι κάποιος με βοήθησε τραγουδιστικά για να εξελιχθώ σε έναν καλό λαϊκό τραγουδιστή. Σεβόμουν πάντα τις μεγάλες αξίες κι ήθελα πάντοτε να παραμείνω ένα από τα καλά μπουζούκια. Πιτσιρικάς ήμουν το μύλο της έριδος και δεν ήξερα ποιανού το κατίρι να καλώ ή με ποιον να πρωτοπαίξω. Όλοι με ήθελαν κοντά τους γιατί πάντα ήμουν σωστός και συνεπής στη συνεργασία μας. Εκείνη που μου έχει μείνει αξέχαστη και θα μου μείνει για πάντα, για μένα είναι η ωραιότερη φωνή που δεν θα ξαναβγάλει η Ελλάδα, ο θηλυκός Καζαντζίδης, η Γιώτα Λύδια. Η Σωτηρία Μπέλλου με είχε σαν παιδί της κι έχω κάνει πολλή παρέα με τον Στέλιο Καζαντζίδη. Δεν δουλέψαμε μαζί, αλλά βρεθήκαμε και τραγουδήσαμε πάρα πολλές φορές σε παρέες. Έπαιζα μπουζούκι για τον μεγάλο μας τον Στέλιο. Μέχρι την τελευταία στιγμή ήμασταν παρέα».

Τον έζησες δηλαδή από κοντά τον Στέλιο Καζαντζίδη. Τι θα μπορούσες να μας πεις για αυτόν;

INFO

Ο Γιάννης Σιδέρης γεννήθηκε στην Γαστούνη Ηλείας και σε ηλικία 12 ετών μετακόμισε στον Πειραιά. Ξεκίνησε την ενασχόλησή του με τη μουσική παίζοντας κορνέτα. Από ηλικία 9 ετών ήταν στην Φιλαρμονική της Γαστούνης και σε ηλικία 13 ετών έπαιζε κορνέτα σε λαϊκά συγκροτήματα για τραγουδιστές όπως η Γιώρα Λύδια, ο Μανώλης Αγγελόπουλος, ο Πέτρος Αναγνωστάκης κι ο Σπύρος Ζαγοραίος. Μοιραία, έκανε στροφή προς το λαϊκό τραγούδι κι έμαθε να παίζει μπουζούκι. Έκτοτε, εξελίχθηκε σε ένα από τα πρώτα μπουζούκια της Ελλάδας κι αργότερα ξεκίνησε να τραγουδά. Έχει συνεργασθεί με όλα τα μεγάλα ονόματα του λαϊκού τραγουδιού, έχει παίξει μπουζούκι σε περισσότερους από 3.000 δίσκους κι έχει τραγουδήσει επτά μικρά δισκάκια 45 στροφών, επτά μεγάλους δίσκους και δέκα cd.

ΕΠΑΝΩ: Ο Γιάννης Σιδέρης με την Σωτηρία Μπέλλου, που τον είχε σαν παιδί της και **ΔΕΞΙΑ:** Με τη Γιώτα Λύδια την δεκαετία του '70. Με τον "θηλυκό Καζαντζίδη" είχε μακρόχρονη συνεργασία.

«Ήταν πολύ μεγάλος ο Στέλιος. Είχε αγγελική φωνή. Δεν ξαναβγαίνει τέτοια φωνή. Προσωπικά πιστεύω σε πολλούς καλλιτέχνες κι η αδυναμία μου ήταν ο Μανώλης Αγγελόπουλος. Μου άρεσε αυτή η βραχνάδα της φωνής του, η αράβικη φωνή που είχε. Μου άρεσε επίσης το μεγαλείο του Πάνου Γαβαλά, η αντίκεια φωνή του Στράτου Διονυσίου, όμως ο Καζαντζίδης ήταν το γάργαρο νερό. Αυτό που δεν θα ξεχασθεί ποτέ. Άλλωστε δεν είναι τυχαίο ότι σε ολόκληρη την υφήλιο υπάρχουν σύλλογοι Στελάρα. Δεν έχει ξαναγίνει, ούτε και για ξένους τραγουδιστές. Όπου έχω πάει, στην Ελλάδα, στη Γερμανία, στην Αμερική, στον Καναδά υπάρχει σύλλογος Στελάρα. Δεν είναι τυχαίο, ήταν πολύ μεγάλη φωνή. Ανεξάρτητα από το είδος που τραγουδίσει και τον αντιπροσώπευε. Τραγουδάγε για τον λαό, οι μετανάστες τον αγκάλιασαν κι η ήταν η εποχή εκείνη που αγαπήθηκε τόσο πολύ. Εγώ όμως δεν το λέω γι' αυτό, αλλά για τη μεγάλη του φωνή. Για τη γάργαρη φωνή του».

Τι νομίζεις για το λαϊκό τραγούδι σήμερα; Ποια είναι η γνώμη σου για το παρόν και το μέλλον του;

«Παναγιώτη, το λαϊκό τραγούδι πιστεύω

ότι δεν θα σταματήσει να υπάρχει. Κακά τα ψέμματα, ότι και να τραγουδήσουν στο τέλος καταλήγουν εκεί. Στο τέλος της βραδιάς για να διασκεδάσει και να ξεφαντώσει κόσμος όλοι λαϊκά τραγούδια λένε. Λαϊκές φωνές σαν του Στέλιου και του Στράτου δεν υπάρχουν κι ούτε θα ξαναυπάρξουν. Κάτι παραπλήσιο θα βρεθεί. Όπως είμαι εγώ, ο Πασχάλης Τερζής, ο Ζαφείρης Μελάς κ.α. Υπάρχουν και νέα παιδιά με πολύ καλές φωνές, όμως - κακά τα ψέμματα - δεν μπορούμε να πλησιάσουμε τις μεγάλες φωνές του Καζαντζίδη, του Αγγελόπουλου, του Περγινιάδη, του Γαβαλά, του Διονυσίου».

Χάσαμε πρόσφατα και τον Δημήτρη Μπιτροπάνο.

«Λυπήθηκα πάρα πολύ για την απώλεια του. Έχω βάλει στις εμφανίσεις μου εδώ ένα μικρό αφιέρωμα, ένα μικρό πο-πουρί από τα τραγούδια του. Ήταν ένας αγέρωχος τραγουδιστής, ένα σοβαρό παιδί. Δεν έδωσε ποτέ δικαιώματα, δεν έγινε αυτό που ήταν χρησιμοποιώντας πλάγια μέσα, το κατάφερε με την αξία του. Πιστεύω πως είναι πραγματική απώλεια ο θάνατός του».

Τι περιλαμβάνει το πρόγραμμα που παρουσιάζεις στην φετινή σου περιοδεία;

«Επειδή έχω πολλά χρόνια στη δουλειά έχω συνεργασθεί και με λαϊκούς τραγουδιστές και με δημοτικούς και με ευρωπαϊστές. Μικρός, άλλωστε, έπαιζα κορνέτα σε ευρωπαϊκές, ελαφρές ορχήστρες. Έτσι, έχω αποκτήσει πολύ μεγάλο ρεπερτόριο κι έχω όλων των ειδών τα τραγούδια, λίγο από όλα. Στις εμφανίσεις μου εδώ οι βραδιές είναι λαϊκές, όμως λέω και μερικά δημοτικά τραγούδια για να χορέψουν κι αυτοί που το αγαπούν. Λίγο απ' όλα».

Τι θα ήθελες να πεις στους Έλληνες της Αυστραλίας που σε αγκάλιασαν με αγάπη για περίπου τέσσερις δεκαετίες;

«Θέλω να εκφράσω την εκτίμησή μου, τον σεβασμό μου και τις ευχαριστίες μου σε όλον αυτόν τον κόσμο που με αγάπησε στην Αυστραλία. Έχω περάσει τα ομορφότερα χρόνια μου εδώ κι ο κόσμος με έχει αγκαλιάσει τόσο πολύ που θυμάμαι πως ερχόταν ο Νίκος Ξανθόπουλος και μου έλε-

γε ότι τον έχω ξεπεράσει. Τέτοια λατρεία. Έχω ταξιδέψει παντού στην Αυστραλία κι ειλικρινά θυμάμαι τους περισσότερους με τα μικρά τους ονόματα. Γιατί έχω μάθει να σέβομαι και να εκτιμώ το ψωμί της οικογένειάς μου. Μου έδωσαν τόση μεγάλη χαρά, με έχουν φέρει τόσες φορές εδώ και θα με ξαναφέρουν στο μέλλον για να με αγκαλιάσουν και να τους αγκαλιάσω».

Υπάρχει κάποιος που θα ήθελες να ευχαριστήσεις για την φετινή σου έλευση; Πότε θα μας ξανάλθεις;

«Για την φετινή μου επίσκεψη θέλω να ευχαριστήσω τον φίλο μου Γιάννη Σπινέλλη που με έφερε και με τίμησε με την ραδιοφωνική εκπομπή του, καθώς και για την παρέα που μου προσφέρει στην εδώ παραμονή μου. Κάνει την παραμονή μου πιο εύκολη, όπως κι ο φίλος ο Πίτερ Χρονόπουλος που είναι πλάι μου κάθε στιγμή. Θέλω επίσης να ευχαριστήσω την εφημερίδα σας, τον ΚΟΣΜΟ, και τους εκφωνητές ραδιοφώνου που αφιερώνουν τα τραγούδια μου για το ακροατήριό τους».

Τώρα που ξαναείδα τον κόσμο φούντωσε και πάλι το αίσθημα της επαφής και θα προγραμματίσω να ξαναέλθω του χρόνου».